

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra DE UDEN FÆDRELAND -

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 446. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang05val-shoot-idm140494192706304/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

det gerne være en Siraf — skønt han er vel straffet nok med Sønnen.

— Naa — og Erik såå ud paa Vejen — hvem har mon ikke tænkt paa at drukne sig — — naar man saadan en Dag staar og stirrer ud over Vandet ... og Livet.

Joán hørte vist ikke efter og var inde i en anden Tankegang:

— Stakkels Frøken Gerda, hviskede han.

Og han gjorde et Par Skridt, næsten som maatte han gaa ind til hende.

— Naa, sagde Erik og fuigte efter: hun skal jo nu ikke ta'e den Examen.

— Over hendes Liv er der vel besluttet, sagde han.

Der gik et Glimt over Joáns Ansigt.

— Naa, nu er Du den, hviskede Erik. For i Døren løb de lige paa Fru Raabel.

— Aa, sagde Fruen: herinde er der køligt.

— Ja, her er Luft, sagde Erik og smøgede sig forbi paa „Luft“.

— Aa ja, sagde Fruen: det er, som Blodet steg En til Hovedet med de mange Tanker, men de vækkes jo op igen og kommer uvilkaarligt ... ved Aftener som denne.

— Ja, Fruen har selv studeret Musik? sagde Joán, hvis Øjne var, fangende, ude i Stuerne.

— Ja, sagde Fru Raabel, i Leipzig — to Aar. Det var en dejlig Tid — da haabede man. Men der skal vel ogsaa Held til, selv om man har Gaven. Beethoven var nu min Stormester. Og naar man ikke hører til dem, der vil slaa af, og det er et lille Land, hvor mange føler sig kaldede og de ukaldede undertiden trænger sig mest frem, saa bliver man sprunget over.

— Ja, det sker jo, sagde Joán til Fru Raabel, der talte som den, der har ventet længe.

— Og Gaven selv bliver det mindste af det, sagde hun: Jeg koncerterede naturligvis ogsaa nogle Gange ... men saa si'er man til sig selv, naar man ikke vil